

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

15 aprilie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Elena Covalenco

Judecători – Liliana Catan, Iurie Diaconu, Ion Guzun, Iurie Bejenaru

Cu participarea:

Procurorului – Nicolai Suvac

Avocatului – Anatolie Lupașcu

a judecat în ședință publică recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Gh. Eremciuc, de avocatul N. Baban în numele inculpatei Dogotari Eugenia, împotriva sentinței Judecătoriei Edineț din 18 martie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 iulie 2013, în cauza penală privind-o pe

Dogotari Eugenia Vasile, născut la 24 august 1948, originară și locuitoare din s. Viișoara, r-nul Edineț, fără antecedente penale.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 13 septembrie 2012- 18 martie 2013;

Instanța de apel: 09 aprilie 2013- 12 iulie 2013;

Instanța de recurs: 06 noiembrie 2013- 15 aprilie 2014.

Procedura de citare a fost îndeplinită.

S-au prezentat:

Procurorul, care a solicitat admiterea recursului înaintat în sensul declarat și respingerea recursului declarat de avocatul Nicolae Baban în numele inculpatei Dogotari Eugenia, ca fiind neîntemeiat.

Avocatul Anatolie Lupașcu în numele inculpatei Dogotari Eugenia, care a susținut recursul declarat de avocatul Nicolae Baban în numele inculpatei, solicitând admiterea în sensul declarat și respingerea recursului înaintat de procuror.

Asupra recursurilor ordinare în cauză, Colegiul penal lărgit,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Edineț din 18 martie 2013, Dogotari Eugenia a fost condamnată în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal la 4 (patru) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea în domeniul circulației substanțelor narcotice pe un termen de 4 (patru) ani.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei pe un termen de 4 (patru) ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Dogotari Eugenia, în perioada lunii aprilie 2012 - 12 iunie 2012, a semănat și a cultivat ilegal pe cotele de teren, ce-i aparțin cu drept de proprietate, cu numărul cadastral 4151204095 și 4151204096, amplasate în extravilanul s. Viișoara, r-nul Edineț, pe o suprafață de 2,2101 ha plante de cânepă.

La 12 iunie 2012, între orele 16.00 – 21.30, de către colaboratorii de poliție a Comisariatului de Poliție Edineț, în timpul cercetării terenurilor agricole menționate au fost depistate 20735 plante asemănătoare cu planta de cânepă, care erau cultivate ilegal, fără scop de înstrăinare, dintre care 66 plante au fost transmise pentru efectuarea expertizei.

Conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 486, din 15 iunie 2012, masa vegetală neuscată, de culoare verde (66 exemplare cu tulpină, frunze și vîrfuri), ridicată de pe terenul agricol, ce aparține lui Dogotari Eugenia, situată în extravilanul s. Viișoara r-nul Edineț, sunt plante de cânepă. Aceste plante au fost examinate de către expertul chimist a CPM în cadrul raportului cu nr. 486, din 15 iunie 2012 și la 20 iunie 2012 au fost anexate la cauza penală în calitate de corpuri delictive.

Conform Hotărîrii Guvernului RM nr. 79, din 23 ianuarie 2006, plantele de cânepă în număr de 20735 constituie plante care conțin substanțe narcotice și sunt în proporții deosebit de mari.

3. Nefiind de acord cu sentința, procurorul a depus apel, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpata să fie condamnată în baza art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal la 2 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a activa în domeniul de circulație a substanțelor narcotice.

În argumentarea apelului declarat procurorul a invocat, că pedeapsa aplicată în privința inculpatei este prea blîndă în raport cu gravitatea faptei de care a fost recunoscută vinovată, suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare este nejustificată, instanța nu a ținut cont de circumstanțele cauzei, precum și de atitudinea inculpatei față de consecințele infracțiunii comise, instanța nu a ținut cont de pericolul social al infracțiunii săvîrșite, de scopurile pedepsei, respectiv nu a ținut cont de Hotărîrea Curții Supreme de Justiție nr. 16, din 31 mai 2004 „Cu privire la individualizarea pedepsei”, la acest capitol, procurorul a invocat că instanța nu a ținut

cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii, de motivul și scopul infracțiunii, de personalitatea vinovatei.

3.1. Împotriva sentinței a depus apel și avocatul Ghenadie Odobescu în numele inculpatei, solicitând casarea acesteia, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, pe motiv că inculpata nu a săvârșit infracțiunea imputată, pe motiv că lipsește obiectul infracțiunii.

În argumentarea apelului avocatul a invocat că:

1. sentința instanței de judecată este una neîntemeiată, la baza căreia au fost puse circumstanțe ce nu au fost constatate în ședința de judecată, iar declarațiile martorilor au fost schimonosite și interpretate neobiectiv numai în folosul acuzării, prin ce a fost încălcat principiul prezumpției nevinovăției, garantat în art. 21 din Constituția RM;

2. la adoptarea sentinței instanța:

- nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 384 alin. (3), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit cărora sentința trebuie să fie legală, întemeiată, motivată; sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, iar vina urmează să fie dovedită numai prin probe incontestabile, pertinente, concludente, utile și veridice;

- nu a ținut cont de prevederile art. art. 1 alin. (1), 7, 8 Cod de procedură penală, nu a respectat principiului legalității;

- nu a ținut cont de faptul, că de către organele de urmărire penală s-a înaintat în privința inculpatei o învinuire neclară, iar instanța a preluat această învinuire;

- nu a ținut cont de faptul, că pe cauză este lipsă concluzia expertului precum că toate plantele ridicate de pe terenurile inculpatei ar fi atribuite la mijloace narcotice, fiind concluzie doar în raport cu 66 plante, dar și aceasta incompletă, dat fiind că în concluzie nu se conține informație, dacă acestea conțin substanțe narcotice;

- a preluat ca probă actul de constatare a specialistului (care nu poate fi ca proba în condițiile art. 93 Cod de procedură penală), unde se indica că terenurile sunt în stare bună, sunt afinate, pe rînduri se află plante de cînepă, dar cîte anume specialistul nu concretizează;

- a reținut ca probă actul de constatare a specialistului, fără a ține cont, că s-a dispus distrugerea plantelor ce sunt asemănătoare cu cînepa, fără ca ele să fie date la expertiză pentru a stabili cu certitudine ce fel de plante sunt;

- nu a acordat suficientă eficiență prevederilor art. 314 alin. (1) Cod de procedură penală, care reglementează caracterul nemijlocit al procesului de judecare a cauzei, anume instanța este obligată, în cursul judecării cauzei să cerceteze nemijlocit, sub toate aspectele, probele prezentate de părți sau administrate la cererea acestora, inclusiv să cerceteze corpurile delictive. Deși corpurile delictive nu au fost

prezentate pentru a fi cercetate nemijlocit în proces, instanța a dedus vinovăția inculpatei.

- nu a ținut cont de faptul, că inițial Dogotari Eugenia este învinuită de faptul că a cultivat, nu a semănat plante de cânepă care conțin substanțe narcotice, ulterior fiind modificată învinuirea. La acest capitol, instanța nu a dat eficiență pct. 4 alin. (2) din Hotărîrea Plenului CSJ RM nr. 02 din 26. 12.2011 „Cu privire la practica judiciară de aplicare a legislației penale ce reglementează circulația substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor lor și a precursorilor”, care reglementează ca prin cultivarea plantelor care conțin substanțe narcotice sau psihotrope se consideră ansamblul lucrărilor ce țin de îngrijirea, udarea, plivirea, tratarea cu îngrășăminte, afinarea solului, nimicirea dăunătorilor și alte activități de menținere în bune condiții a plantelor care conțin substanțe narcotice sau psihotrope, precum și recoltarea acestora;

- nu a ținut cont de faptul, că pînă la recoltarea cânepii nu s-a ajuns, deoarece era data de 12 iunie 2012, iar procurorul nici măcar nu a probat faptul că plantele depistate au crescut sau nu pe terenul ce aparține inculpatei, în condițiile cînd Dogotari Eugenia neagă acest fapt, iar învinuirea este contrară cerințelor stipulate la art. 281 Cod de procedură penală;

- nu a ținut cont de faptul, că procurorul nu a probat faptul cultivării plantelor de cânepă de către Dogotari Eugenia (îngrijirea, udarea, plivirea, tratarea cu îngrășăminte, afinarea solului, nimicirea dăunătorilor și alte activități de menținere în bune condiții a plantelor care conțin substanțe narcotice), nici un martor sau alte probe nu au dovedit aceste fapte, ceea ce se vede chiar din partea descriptivă a sentinței;

- nu a ținut cont de faptul, că nu au fost prezentate probe, că anume inculpata ar fi semănat, îngrijit plantele de cânepă, mai ales în condițiile, cînd aceasta nu a recunoscut fapta, iar la terenurile ce le are în proprietate Dogotari Eugenia sau membrii familiei acesteia, are acces orice persoană ce putea semăna cânepa.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 iulie 2013 au fost respinse apelurile declarate, ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței.

4.1. În argumentarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, la aplicarea pedepsei instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 7, 75, 61 Cod penal, numindu-i inculpatei o pedeapsă coraportată la persoana ei, la caracterul și gradul de pericol social al celor săvîrșite, ținînd cont de toate circumstanțele atît atenuante cît și agravante, care în speță sunt lipsă, cît și de datele ce configurează personalitatea ei.

Colegiul penal a considerat, că suspendarea condiționată a executării pedepsei în privința inculpatei a fost dispusă de către prima instanță cu respectarea cerințelor art. 90 Cod penal. Totodată, instanța de apel a menționat, că în apelul depus de procuror nu s-a invocat care circumstanțe ce au stat la baza aplicării art. 90 Cod penal

de către instanța de fond și nu ar corespunde prevederilor legale, sau că pe cauză sunt prezente alte circumstanțe, care ar fi în defavoarea inculpatei, cât și în defavoarea criteriilor de individualizare utilizate la stabilirea pedepsei acesteia.

Astfel, Colegiul penal a considerat, că instanța de fond corect a concluzionat, că nu este rațional ca inculpata să execute pedeapsa stabilită real, iar pedeapsa condiționată este una echitabilă.

Mai mult, instanța de apel a menționat, că instanța de fond reieșind din gravitatea infracțiunii, i-a numit inculpatei o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani (în condițiile când sancțiunea infracțiunii, prevăzută de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, prevede pedeapsa cu închisoare de la 1 la 6 ani), pe când în apelul depus, procurorul deși invocă, că motivul depunerii apelului este blîndețea pedepsei numite inculpatei, în același timp, prin cererea de apel solicită numirea unei pedepse de închisoare pe un termen de 2 ani 6 luni, fapt ce denotă, că de facto se pledează pentru diminuarea pedepsei numite inculpatei, poziție, care, de altfel, a fost susținută și de către procurorul participant în ședința instanței de apel.

Referindu-se la apelul avocatului, instanța de apel a menționat că, vinovăția inculpatei a fost dedusă de către instanța de fond reieșind din totalitatea de probe, prezentate și administrate în ședința de judecată ca: declarațiile martorilor audiați, cât și a probelor scrise. Aceste probe, cercetate de către instanța de fond și reținute ca fiind relevante, sunt într-adevăr suficiente pentru a deduce vina inculpatei pentru infracțiunea ce i s-a încredințat.

Totodată, Colegiul penal a reiterat că, în ședința instanței de apel inculpata deși inițial nu și-a recunoscut vina, după vizionarea înregistrării video a cercetării la fața locului, nu a negat faptul, că într-adevăr loturile de pe care se strîngeau plantele de cînepă îi aparțin cu titlu de proprietate. La fel, dînsa nu a negat faptul, că loturile respective au fost prelucrate de către ea personal, iar timp de o lună nu a mai fost pe la deal, considerînd că cineva special a făcut lucrul dat, în scop de răfuială. A auzit, că prin sat au mai fost depistate plante de cînepă și pe alte terenuri.

Instanța de apel a dat apreciere critică afirmațiilor inculpatei cum că ea nu ar fi cultivat plantele de cînepă, ci cineva, care ar fi vrut să le facă rău. Or, tot ea, în același timp în instanța de apel, a menționat că a prășit cu vre-o lună înainte lanul de porumb, unde au fost depistate plantele de cînepă și precum că la acel moment pe lotul de pămînt ce-i aparține nu erau plante de cînepă, declarații ce se combat prin actul de constatare a specialistului din 12 iunie 2012 (f.d. 13).

Astfel, din actul de constatare a specialistului din 12 iunie 2012, întocmit de inspectorul control semincer Z. Roșca, rezultă că s-a constatat, că printre rîndurile de porumb sunt observate plante de cînepă. Planta de cînepă avea înălțimea de pînă la 0,6 m., ea este în faza de vegetație și pe unele plante se observă inflorisențele. Terenul se află într-o stare bună, este afinat la timp. Cînepă și porumbul au fost semănat împreună, or, fiind semănat împreună, conform concluziei specialiștilor, se deduce, că inculpata, ce a afirmat, că ea personal a prășit lanul de porumb, a prășit în

acel timp și plantele de cânepă, acțiune, ce potrivit explicațiilor date în pct. 4 alin. (2) din Hotărârea Plenului CSJ RM nr. 02 din 26.12.2011" Cu privire la practica judiciară de aplicare a legislației penale ce reglementează circulația substanțelor narcotice, psihotrope sau a analoagelor lor și a precursorilor" se înțelege cultivarea lor, or, prin cultivarea plantelor care conțin substanțe narcotice sau psihotrope se consideră ansamblul lucrărilor ce țin de *îngrijirea, udarea, plivirea, tratarea cu îngrășămintă, afinarea solului, nimicirea dăunătorilor și alte activități de menținere în bune condiții a plantelor*, care conțin substanțe narcotice sau psihotrope, *precum și recoltarea acestora*.

Astfel, instanța de apel a specificat că cele menționate mai sus atestă univoc prezența laturii obiective a infracțiunii incriminate în acțiunile inculpatei și prezența obiectului infracțiunii, ce demonstrează că anume 20 735 plante de cânepă au fost depistate pe pe lotul ce aparține inculpatei, că anume toate aceste plante au fost recunoscute ca corp delict, că din ele au fost verificate 66 plante, care conform concluziei expertului au fost atribuite la mijloace narcotice, concluziile fiind valabile și pentru celelalte plante ridicate la fața locului /prin extindere/, toate aceste plante fiind supuse lichidării.

Colegiul penal nu a reținut și susținerile apelantului precum că, la adoptarea sentinței instanța nu a acordat destulă eficiență prevederilor art. 384 alin. (3), 389 alin. (2) Cod de procedură penală. Or, instanța și-a motivat sentința, a indicat pentru care motive a admis unele probe și le-a respins pe altele, și-a argumentat poziția legată de soluția adoptată în sensul respectiv, concluziile instanței sunt bazate pe probe concrete, dar nu pe presupuneri, după cum susține autorul apelului.

Judecând cauza, instanța de apel a reținut că pe parcursul urmăririi penale de către organul de urmărire penală au fost admise unele încălcări procesuale, ce au dus la atingerea unor drepturi ale inculpatei, însă aceste încălcări nu pot afecta sentința instanței de fond, nu pot duce la desființarea și achitarea acesteia de sub învinuirea adusă.

În această ordine de idei s-a specificat, că organul de urmărire penală, contrar cerințelor art. 158 Cod de procedură penală, nu a recunoscut ca corp delict CD cu înregistrarea video a cercetării la fața locului, și nu a dispus atașarea acestuia la materialele cauzei din f.d. 12, nu a luat măsuri în vederea păstrării și prezentării la expertiză a celor 66 plante de cânepă, luate ca mostre de la fața locului, în ordinea stabilită de art. 159 alin.(3) Cod de procedură penală, astfel zădărniciind posibilitatea efectuării expertizei în ordinea stabilită atât în cadrul urmăririi penale, cât și al instanței de judecată, după cum și a cercetării acestora în ședința de judecată, prin ce nu s-a asigurat exercitarea deplină a dreptului la apărare a inculpatei.

5. Împotriva hotărârilor menționate, procurorul a declarat recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acestora, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, recurentul a invocat că, atât prima instanță cât și instanța de apel nu au dat apreciere cuvenită circumstanțelor cauzei și anume: caracterului și gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, personalitatea și corectarea vinovatului.

Totodată, recurentul e reiterat că stabilirea pedepsei inculpatei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, este nefondată.

5.1. Recurs ordinar împotriva hotărîrilor menționate a declarat avocatul Nicolae Baban în numele inculpatei, solicitînd casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare,.

Recurentul a invocat în recursul declarat că inculpata a fost condamnată neîntemeiat, nefiind stabilit motivul, iar cauza dată a fost examinată superficial, bazîndu-se doar pe presupuneri, în rest, recursul a fost motivat cu aceleași argumente ca și în apel.

6. Judecînd recursurile ordinare în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

Conform art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Astfel, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

6.1. Referitor la recursul declarat de procuror, Colegiul penal lărgit reține că, s-a invocat ca temei pentru recurs faptul, că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, prevederi stipulate în pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală,

Însă, instanța de recurs constată, că aceste prevederi la care se referă procurorul-recurent nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezentei erori de drept care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Colegiul reține, că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, dar critică această hotărîre numai referitor la pedeapsa închisorii, stabilită cu suspendarea condiționată a executării ei pe un termen de probă.

Instanța de recurs reține, că pedeapsa numită inculpatei este una echitabilă, la numirea căreia s-a ținut cont de circumstanțele atenuante, de personalitatea acesteia, de lipsa agravantelor, astfel încât pedeapsa corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal și este în limitele sancțiunii prevăzute în art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, fiind respectate cu strictețe prevederile art. 90 Cod penal.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit consideră, că argumentele invocate de procuror nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate, or acestea au fost obiectul judecării în instanța de apel, concluzia fiind una legală, întemeiată și absolut motivată, și decizia instanței de apel corespunde prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală.

6.2. Referitor la recursul ordinar declarat de avocat, Colegiul menționează că, instanța de apel judecând cauza și verificând probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, a ajuns la concluzia că instanța de fond corect a stabilit vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (4) lit. b) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsă în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75, 90 Cod penal.

Totodată, Colegiul menționează, că criticile formulate de recurent în recurs și anume faptul că inculpata a fost condamnată neîntemeiat, nefiind stabilit motivul, iar cauza dată a fost examinată superficial, bazându-se doar pe presupuneri, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, dându-li-se o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă, reiterând că vinovăția inculpatei a fost dedusă de către instanța de fond reieșind din totalitatea de probe, prezentate și administrate în ședința de judecată ca: declarațiile martorilor audiați, cât și a probelor scrise. Aceste probe, cercetate de către instanța de fond și reținute ca fiind relevante, sunt într-adevăr suficiente pentru a deduce vina inculpatei pentru infracțiunea ce i s-a încredințat.

Mai mult ca atât, instanța de apel a făcut referire și la faptul că în ședința de judecată, inculpata nu a negat faptul, că loturile respective au fost prelucrate de către ea personal, a menționat că a prășit cu vre-o lună înainte lanul de porumb, iar conform actului de constatare a specialistului din 12 iunie 2012, rezultă că s-a constatat, că printre rîndurile de porumb sunt observate plante de cînepă. Planta de cînepă avea înălțimea de pînă la 0,6 m. Planta de cînepă este în faza de vegetație și pe unele plante se observă inflorescențele. Terenul se află într-o stare bună, este afînat la timp. Cînepă și porumbul au fost semănate împreună, or, fiind semănate împreună, conform concluziei specialiștilor, se deduce, că inculpata, ce a afirmat, că ea personal a prășit lanul de porumb, a prășit în acel timp și plantele de cînepă.

Colegiul penal lărgit menționează că, potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului.* Această dispoziție legală definește natura juridică a recursului ca fiind o cale de atac devolutivă de drept.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit nu constată comiterea erorilor de drept la judecarea cauzei, care ar servi drept temei pentru casarea hotărârilor recurate, deoarece instanța de fond, a adoptat o hotărâre legală și întemeiată, ulterior menținută de către instanța de apel, astfel recursurile ordinare declarate de procuror și de avocat în numele inculpatei, urmează a fi respinse ca inadmisibile, cu menținerea hotărârilor atacate.

7. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Gh. Eremciuc, de avocatul N. Baban în numele inculpatei Dogotari Eugenia, împotriva sentinței Judecătoriei Edineț din 18 martie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 12 iulie 2013, în cauza penală privind-o pe Dogotari Eugenia Vasile, cu menținerea hotărârilor contestate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia integrală semnată la 08 mai 2014 și pronunțată în ședință publică la 13 mai 2014.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Ion Guzun

Iurie Bejenaru